

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4Cdo/170/2014                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 7213201246                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 23.04.2015                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Eva Sakálová             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2015:7213201246.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu E., bývajúceho v K., proti žalovanej U. S. Steel Košice, s.r.o., Košice, Vstupný areál U. S. Steel, IČO: 36 199 222, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 25 Cpr 1/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 16. januára 2014 sp. zn. 5 CoPr 4/2013, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

Okresný súd Košice II rozsudkom z 27. júna 2013 č.k. 25 Cpr 1/2013-83 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovanej na základe listiny z 27. novembra 2012 dané žalobcovi je neplatné. Žalobu o určenie, že pracovný pomer žalobcu k žalovanej naďalej trvá zamietol. Žalobu v časti o určenie povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške priemerného mesačného zárobku za obdobie od 5. decembra 2012 do právoplatného skončenia konania o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru vylúčil na samostatné konanie s tým, že o trovách konania súd rozhodne v konečnom rozhodnutí. Svoje rozhodnutie zdôvodnil § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce a vykonaným dokazovaním, na základe ktorého dospel k záveru, že v danom prípade intenzita porušenia pracovnej disciplíny žalobcom skutkami opísanými v okamžitom skončení pracovného pomeru z 27. novembra 2012 (manipulácia s bandaskami vo vlastníctve zamestnávateľa, ich vnášanie a vynášanie z objektov alebo do objektov zamestnávateľa bez použitia ochranných pomôcok) nie je takej intenzity, ktorá by odôvodňovala ukončenie pracovného pomeru okamžitým skončením a že zároveň zamestnávateľ - žalovaná neuviedla v konaní iné porušenie pracovnej disciplíny žalobcu v minulosti, resp. negatívne hodnotenie jeho doterajšieho plnenia pracovných povinností u nej. Na základe uvedeného uzavrel, že neboli v danom prípade zákonné predpoklady pre ukončenie pracovného pomeru žalovanou podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Súd zároveň vyhodnotil, že nie je potrebné určovať, že pracovný pomer žalobcu u žalovanej naďalej trvá tak ako sa domáhal žalobca, nakoľko v zmysle § 79 ods. 1

Zákonníka práce, ak zamestnanec oznámi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí a zamestnávateľ je povinný poskytnúť náhradu mzdy. Nakoľko v danom prípade súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi zo strany žalovanej 27. novembra 2012 je neplatné, pričom žalobca listom zo 4. decembra 2012 oznámil žalovanej, že považuje predmetné okamžité skončenie pracovného pomeru za neplatné a trvá na prideľovaní práce, jeho trvanie pracovného pomeru vyplýva priamo z vyššie citovaného zákonného ustanovenia, preto súd uzavrel, že žalobca nemá právny záujem na takomto určení a žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol. Nárok žalobcu o náhradu mzdy vo výške priemerného mesačného zárobku za obdobie od 15. decembra 2012 do právoplatného skončenia konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru súd vylúčil na samostatné konanie, v ktorom rozhodne aj o trovách konania.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 16. januára 2014 sp. zn. 5 CoPr 4/2013 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, okrem výroku o zamietnutí žaloby a výroku o vylúčení na samostatné konanie. Odmietol odvolanie žalovanej proti výroku o zamietnutí žaloby a výroku o vylúčení na samostatné konanie. Takto rozhodol, keď sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, pričom poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Zdôraznil, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 O.s.p. až § 135 O.s.p. Mal za to, že súd prvého stupňa vec správne právne posúdil, keď použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t.j. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, pokiaľ ide o záver, že intenzita porušenia pracovnej disciplíny žalobcom skutkami opísanými v listine, obsahujúcej okamžité skončenie pracovného pomeru z 27. novembra 2012, neodôvodňovala okamžité skončenie pracovného pomeru (čo je výnimočný spôsob skončenia pracovného pomeru), že výška škody, ktorú mal žalobca uvedenými skutkami spôsobiť, je podľa orgánov činných v trestnom konaní 24 Eur. Odvolanie žalovanej proti výroku, ktorým bola žaloba o určenie, že pracovný pomer žalobcu a žalovanej naďalej trvá, odvolací súd podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. odmietol, keď žalovanej nebola spôsobená žiadna ujma. Rozhodnutie o vylúčení veci ohľadne uplatneného nároku na náhradu mzdy považoval za rozhodnutie, ktorým sa upravuje vedenie konania a preto odvolanie žalovanej podľa § 202 ods. 2 písm. a/ O.s.p. ako neprípustné odmietol.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu a to proti výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o určení, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovanej na základe listiny z 27. novembra 2012 dané žalobcovi je neplatné, podala dovolanie žalovaná. Žiadala, aby dovolací súd rozsudky nižších stupňov zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Procesnú prípustnosť svojho dovolania odôvodňovala tým, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (odňatie možnosti konať pred súdom). Odňatie možnosti konať pred súdom videla žalovaná v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo dostatočne odôvodnené v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., a preto je nepreskúmateľné a tiež, že odvolací súd o jej odvolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania. V otázke nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu poukázala na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva a citovala niektoré z rozhodnutí týchto súdov. Vyčítala súdom oboch stupňov, že nebrali do úvahy listinné dôkazy, písomné podania žalovanej ako aj viacero dôležitých vyjadrení svedkov v rámci ich svedeckých výpovedí a nesprávne si osvojili ničím nepodložené tvrdenia žalobcu. Odvolací súd bez zohľadnenia všetkých dôkazov v ich vzájomnej súvislosti a bez starostlivého prihliadnutia na všetko, čo vyšlo v konaní najavo sa nesprávne stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Podstatnú časť svojho dovolania venovala poukazovaním na niektoré vykonané dôkazy, hodnoteniu toho ktorého dôkazu, s tvrdením o nedostatočnom sa vyporiadaní súdov s tým ktorým dôkazom.

Žalobca sa k dovolaniu žalovanej nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu podala včas žalovaná (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že podané dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné a preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovoláním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok dovolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namietala alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Citované ustanovenie je v znení účinnom do 31. decembra 2014.

Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Žalovaná v dovolaní výslovne namietala, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. So zreteľom na tieto tvrdenia sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tohto tvrdenia, že v prejednávanej veci im súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/

to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Ide najmä o právo predniesť (doplniť, či dopĺňovať) návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 123, § 118 ods.1, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). To znamená, že nie každé porušenie procesných predpisov súdom a tým aj porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje intenzitu vady konania, ktorú má na zreteli ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolateľka tvrdila, že odvolací súd prejednal jej odvolanie bez nariadenia pojednávania a nezopakoval, resp., že súd vykonané dokazovanie nesprávne vyhodnotil.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z. účinného od 1. januára 2012 a zákona č. 335/2012 Z.z. účinného od 1. januára 2013, ktorý bol platný a účinný v čase rozhodovania odvolacieho súdu na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

- a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- c) ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania,
- d) to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa odseku 2 cit. ustanovenia, v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z dikcie ustanovenia § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. vyplýva, že na prejednanie odvolania, ktoré smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, musí predseda senátu nariadiť pojednávanie, okrem iného aj vtedy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. Posúdenie skutočností, či v konkrétnom prípade je nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, je však vždy vecou úvahy odvolacieho súdu a nie účastníkov konania. Ak teda odvolací súd dospeje k záveru, že súd prvého stupňa náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci a preto nie je potrebné dokazovanie zopakovať alebo doplniť, nič mu nebráni (ak nejde o ostatné tri v zákone vymenované prípady) o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

V posudzovanej veci sa odvolací súd stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, pričom jeho skutkové zistenia a hodnotenie dôkazov považoval za správne a dostatočné. Dospel preto k názoru, že nie je potrebné dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa zopakovať ani doplniť, uvedený záver vo svojom odôvodnení aj náležite zdôvodnil. Ak preto v danej veci odvolací súd rozhodol o odvolaní žalovanej bez nariadenia pojednávania, postupoval v súlade so zákonom a týmto procesným postupom nemohol založiť procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku dovolateľky, že rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu boli nedostatočne odôvodnené, súdy sa nevysporiadali s jej podstatnou argumentáciou a založili tak svoje rozhodnutia na nesprávne zistenom skutkovom stave.

Z ustálenej judikatúry ESLP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29.

mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamena ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení a preto ich nemožno považovať za nepreskúmateľné.

Predovšetkým rozhodnutie súdu prvého stupňa zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné v potrebnom rozsahu vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Odvolací súd svoje rozhodnutie taktiež riadne odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. (keď v odôvodnení uviedol, čoho sa žalobca domáhal, ako rozhodol súd prvého stupňa, čo bolo predmetom odvolania žalovanej, ako sa k odvolaniu vyjadril žalobca, ktoré skutočnosti mal za preukázané, z akých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil). Dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie, nie sú podľa názoru dovolacieho súdu rozporné alebo svojvoľné a jeho myšlienkové postupy a úvahy sú z odôvodnenia zrejmé. Odvolací súd v podstate prevzal skutkový stav, ako ho ustálil súd prvého stupňa a dospel k totožným právnym záverom. Súčasne sa však podrobne vyjadril aj k jednotlivým odvolacím argumentom žalovanej. Rozhodnutie dovolacieho súdu preto nemožno považovať za neodôvodnené, resp. nepreskúmateľné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení. Ako už bolo vyššie spomenuté súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Prípustným dôvodom dovolania preto ani nemôže byť nesúhlas účastníka s výsledkom sporu v jeho neprospech.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade neodôvodnené a že aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Dovolací súd preto dospel k záveru, že v konaní nedošlo postupom súdov k odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Nevykonanie určitého dôkazu (nevyhovenie návrhu účastníka, aby súd vykonal ten - ktorý dôkaz) môže mať za následok neúplnosť skutkových zistení vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia, nie však procesnú vadu zakladajúcu prípustnosť dovolania (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodíť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné (viď R 125/1999, R 6/2000).

Pokiaľ ide o ďalšie námietky dovolateľky, ktorá vo svojom dovolaní tieto podradila pod § 237 písm. f/ O.s.p., tieto neboli založené na tvrdení, že súdy porušili ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce postup súdu v občianskom súdnom konaní, alebo že mu znemožnili urobiť niektorý procesný úkon a pod., išlo predovšetkým o vyjadrenie nespokojnosti žalovanej s výsledkom sporu. Z určujúceho - obsahového hľadiska (§ 41 ods. 2 O.s.p.) preto nejde o námietku odňatia možnosti konať pred súdom, ale o námietku inú, ktorú dovolateľka uvádza vo väzbe na otázku nesprávneho hodnotenia dokazovania súdmi. Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. totiž odňatie možnosti konať pred súdom dáva výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu (porušením procesných práv priznaných účastníkom občianskym súdnym poriadkom) a nie s jeho skutkovým a právnym hodnotením veci.

Dovolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že dovolanie nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných väd (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu hodnotenia nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého a druhého stupňa nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“). Okrem toho platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, a preto nemôže byť predmetom posúdenia v rámci mimoriadneho opravného konania (porovnaj R 42/1993). Z vyššie uvedených dôvodov za spôsobilý dovolací dôvod v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno považovať nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdmi. Námietky dovolateľky v tomto smere preto z hľadiska prípustnosti a zároveň dôvodnosti podaného dovolania neboli právne významné a dovolací súd sa nimi nemohol zaoberať.

Keďže v danom prípade prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodíť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal,

pretože mu trovy tohto konania nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.